роботи Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: соціальна робота, соціальна педагогіка, соціально-психологічна адаптація студентів.

КУШНІР Наталія – кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри психології та соціальної роботи Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: соціальна робота, соціальна педагогіка, соціально-психологічна адаптація студентів, психологія маркетингу та реклами.

INFORMATION ABOUT THE AUTHORS

STRILETS-BABENKO Olena – Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor of the Department of Psychology and Social Work of the Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University.

Scientific interests: social work, social pedagogy, social and psychological adaptation of students.

KUSHNIR Nataliya– Candidate of Pedagogical Sciences, Senior Lecturer of the Department of Psychology and Social Work of the Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University.

Scientific interests: social work, social pedagogy, socio-psychological adaptation of students, psychology of marketing and advertising.

Стаття надійшла до редакції 05.05.2025 р.
Стаття прийнята до друку 19.05.2025 р.

УДК 373.32:001.895
DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-240-244

ЦУКАНОВА Наталія –
кандидат педагогічних наук, доцент, старший викладач
кафедри дошкільної та початкової освіти
Центральноукраїнського державного університету
імені Володимира Винниченка
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-6480-8717
e-mail: tsukanova-nata@ukr.net

АНАЛІЗ СТАНУ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ДО ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ТА ЗАРУБІЖНІЙ ЛІТЕРАТУРІ

В умовах стрімких змін у системі освіти, формування готовності майбутніх учителів початкових класів до інноваційної педагогічної діяльності набуває особливої актуальності. Сучасний педагог повинен не тільки володіти традиційними методами викладання, а й уміти адаптуватися до нових викликів, використовуючи інноваційні підходи та технології. Це вимагає переосмислення змісту та структури професійної підготовки педагогів.

У статті аналізується сутність поняття «готовність до інноваційної педагогічної діяльності», виявляються її основні компоненти: мотиваційно-ціннісний, когнітивний, операційно-діяльнісний та рефлексивно-оцінний. Кожен із них розкривається як найважливіший елемент формування професійної компетентності майбутнього вчителя, що забезпечує його здатність до перетворення освітнього процесу.

Окрему увагу приділено аналізу чинників, що впливають на процес формування цієї готовності, включно з як особистісними особливостями студентів, так і особливостями освітнього середовища. Підкреслюється важливість комплексного підходу, що включає не тільки навчання, а й практико-орієнтовану діяльність, а також елементи самоаналізу та рефлексії.

Розглядаються зарубіжні та українські підходи до підготовки педагогів, здатних до інновацій. Аналізуються успішні практики, що включають використання адаптивних технологій, інтеграцію доповненої реальності в навчальний процес, а також розвиток ІК-компетентності через неформальні форми освіти. Ці підходи порівнюються з метою виявлення загальних тенденцій та специфічних особливостей.

Запропоновано структурно-функціональну модель формування готовності, що включає послідовні етапи - від мотиваційно-орієнтувального до рефлексивно-узагальнюючого. Модель акцентує увагу на необхідності активного залучення студентів до освітнього процесу, реалізації проєктів і впровадження інноваційних педагогічних рішень.

Таким чином, стаття розкриває комплексне розуміння процесу формування готовності до інноваційної педагогічної діяльності, а також пропонує практичні інструменти та підходи, застосовні в системі професійної підготовки вчителів. Матеріали дослідження можуть бути корисними як педагогічним вишам, так і освітнім установам, зацікавленим у підвищенні якості підготовки майбутніх фахівців.

Ключові слова: *інновації, інноваційні технології, початкова школа, інтерактивне навчання, навчальні інновації, штучний інтелект, гейміфікація.*

TSUKANOVA Nataliia –
Candidate of Pedagogical Sciences (Ph. D.), Associate Professor,
Senior Lecturer of the Department of Pre-school and
Primary school education of
Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-6480-8717
e-mail: tsukanova-nata@ukr.net

ANALYSIS OF THE STATE OF FORMATION OF FUTURE TEACHERS' READINESS FOR INNOVATIVE ACTIVITY IN NATIONAL AND FOREIGN LITERATURE

In the context of rapid changes in the education system, the formation of future primary school teachers' readiness for innovative pedagogical activities is of particular relevance. A modern teacher must not only master traditional teaching methods, but also be able to adapt to new challenges using innovative approaches and technologies. This requires a rethinking of the content and structure of teacher training.

The article analyzes the essence of the concept of "readiness for innovative pedagogical activity", identifies its main components: motivational and value, cognitive, operational and activity, and reflective and evaluative. Each of them is revealed as the most important element of the formation of the future teacher's professional competence, which ensures his/her ability to transform the educational process.

Particular attention is paid to the analysis of factors influencing the process of forming this readiness, including both the personal characteristics of students and the characteristics of the educational environment. The importance of an integrated approach is emphasized, which includes not only learning, but also practice-oriented activities, as well as elements of self-analysis and reflection.

Foreign and Ukrainian approaches to training teachers capable of innovation are considered. Successful practices are analyzed, including the use of adaptive technologies, integration of augmented reality into the educational process, and development of IR competence through non-formal education. These approaches are compared to identify common trends and specific features.

A structural and functional model of readiness formation is proposed, which includes successive stages - from motivational and orientation to reflective and generalizing. The model emphasizes the need to actively involve students in the educational process, implement projects and introduce innovative pedagogical solutions.

Thus, the article reveals a comprehensive understanding of the process of forming readiness for innovative pedagogical activity, and offers practical tools and approaches applicable to the system of teacher training. The materials of the study can be useful for both pedagogical universities and educational institutions interested in improving the quality of training of future specialists.

Key words: *innovations, innovative technologies, elementary school, interactive learning, educational innovations, artificial intelligence, gamification.*

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Готовність до інноваційної педагогічної діяльності можна визначити як сукупність знань, умінь та особистісних якостей, необхідних для успішного впровадження та реалізації інноваційних підходів в освітній процес. Це поняття включає в себе як професійні компетенції, так і мотивацію до постійного навчання та саморозвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблему використання інноваційних педагогічних технологій, а саме особливість професійної підготовки учителя початкової ланки ґрунтовно досліджено у працях відомих педагогів, науковців, дослідників А. Алексюка, Н. Бібік, О. Біди, Л. Коваль, С. Мартиненко, Н. Ничкало, О. Савченко, Л. Хомич, Л. Хоружої та ін. Наголосимо, що вчені О. Комар, О. Пометун, С. Сисоєва, О. Шапран та ін. присвятили праці професійній підготовці вчителів початкової школи до використання нововведень і підготовку майбутнього вчителя до інноваційної педагогічної діяльності. Однак, враховуючи сучасні вимоги суспільства, а також реалізацію нового закону про вищу освіту, який передбачає необхідність адаптувати вищу освіту за європейськими стандартами та надати можливість студентам педагогічних спеціальностей обирати індивідуальні освітні траєкторії, актуальною стає проблема обґрунтування педагогічних умов ефективної підготовки майбутнього вчителя початкової школи до інноваційної педагогічної діяльності.

Мета статті – проаналізувати підходи до формування готовності майбутніх вчителів до інноваційної діяльності у вітчизняній та зарубіжній літературі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розробка шляхів і засобів формування готовності студентів до педагогічної діяльності потребувало ретельного вивчення, аналізу й узагальнення того, що вже досягнуто різними дослідниками в цьому напрямі. Слід зазначити, що явище готовності становить предмет вивчення в працях і педагогів, і психологів. Перші акцентують увагу на виявленні чинників та умов, дидактичних і виховних засобів, завдяки яким уявляється можливим управляти процесом становлення та розвитку готовності. Роботи психологів орієнтовані на встановлення характеру зв'язків, залежностей між станом готовності та ефективністю діяльності.

Якщо розглядати проблему готовності загалом, то слід зазначити, що об'єктом спеціальних досліджень це явище стало досить давно. На першому етапі, що належить до середини XIX і початку XX століття, готовність вивчається у зв'язку з проникненням у природу психічних процесів людини. Саме в цей період склалося розуміння готовності як установки (К. Марбе, О. Кюльпе).

Другий етап слід віднести до періоду дослідження готовності як певного феномену стійкості людини до зовнішніх і внутрішніх впливів. Таке розуміння готовності зумовлювалося інтенсивним дослідженням нейрофізіологічних механізмів, регуляції та саморегуляції поведінки людини. У цьому плані велике значення мають дослідження психологів США про соціальну установку як стан психонервової готовності (Г. Оллпорт). Починаючи з 1918 року, американські науковці займалися теоретичними пошуками щодо виявлення сутності соціальної настанови, її основних ознак, структурних компонентів, а також спроб її технічного вимірювання (В. Томас і Ф. Знанецкі, Г. Оллпорт, Д. Кац, М. Смітідр).

Третій етап вивчення готовності пов'язаний із дослідженнями в галузі теорії діяльності. Саме в цей період явище готовності розглядається у зв'язку з емоційно-вольовим, інтелектуальним потенціалом особистості, щодо конкретного виду діяльності. Готовність характеризується як якісний показник саморегуляції на різних рівнях протікання процесів, якими визначається поведінка людини: фізіологічному, психологічному, соціальному.

Із сімдесятих років нашого століття проблема готовності отримує свій розвиток у зв'язку з дослідженням педагогічної діяльності. Про необхідність її спеціального опрацювання вказується в роботах Г.С. Костюка та ін.

Так, Г.С. Костюк, розглядаючи питання, пов'язані з професійним самовизначенням учнів, виокремлює такі компоненти готовності до вибору професії: загальнопозитивне ставлення до праці на користь суспільства, працездатність, розуміння того, що праця – це обов'язок кожної людини, знання певного кола професій, їхнього змісту, вимог, перспектив розвитку, способів досягнення професійної кваліфікації, присутність професійних

інтересів, адекватна самооцінка, знання своїх здібностей [6].

Необхідно визнати, що структура, розроблена Г. Костюком, повніша, вона включає поряд із позитивним ставленням до діяльності також і операційні моменти (знання, способи діяльності) і, що особливо важливо, адекватну самооцінку особистісних якостей учнів.

Необхідно зазначити, що наприкінці вісімдесятих років проблема готовності в педагогіці досліджувалася в Україні досить широко. Зокрема, готовність вибору старшокласниками педагогічної професії, готовність студентів до виховної роботи у школах подовженого дня, до роботи з батьками, до виконання педагогічного аналізу; готовність молодших школярів до ідейно-політичного виховання; готовність сільських школярів до розумової діяльності, а також до проведення сільськогосподарської практики тощо.

Л. Кондрашова визначає морально-психологічну готовність до педагогічної діяльності як складне особистісне утворення, що зумовлює стійке бажання займатися педагогічною працею, готовність діяти в педагогічних ситуаціях відповідно до моральних і професійних засад, самостійно розв'язувати навчально-виховні задачі, творчо використовувати фахові знання, уміння. Процес виховання досліджуваної готовності характеризується необхідністю залучати студентів до активної діяльності, формувати позитивне ставлення до неї, збуджувати внутрішні суперечності між досягнутим і необхідним рівнем професійного становлення, які виступають як рушійна сила їхнього морального та психічного розвитку. За всієї важливості виокремлених дослідником засобів досягнення цієї готовності, доводиться констатувати, що вони є доволі традиційними і широко втілюються в педвузах під час підготовки фахівців [5].

Щодо структурних компонентів готовності майже всі дослідники включають мотиваційний компонент, який структурується, на думку авторів, на інтерес і ставлення до діяльності, потреби, почуття, особисті якості.

При розгляді наступного компонента готовності у сфері педагогічної діяльності необхідно зазначити, що автори виокремлюють змістовний (С. Корнієнко, Д. Мазоха), змістовно-процесуальний (О. Ярошенко, І. Пастир), операційний (Н. Мойсеюк), теоретичний (В. Чайка), пізнавально-операційний (Л. Кондрашова) компоненти, до якого відносять знання, уміння, навички, рівень оволодіння гностичними, конструктивними та іншими уміннями.

Наступним компонентом готовності дослідники визначають як організаційно-процесуальний (С. Корнієнко), виконавчий (Д. Мазоха), конструктивний (О. Ярошенко), орієнтаційний (В. Чернуха), процесуальний (І. Пастир), практичний (В. Чайка), корекційний (Н. Мойсеюк). Слід зазначити, що два останні компоненти, виокремлені дослідниками, можна об'єднати під однією назвою операціонально-технічний, що містить у собі всі ці ознаки: знання, уміння та навички педагогічної діяльності.

Л. Кондрашова розглядає поряд із переліченими вище морально-орієнтаційний (любов до дітей, бажання спілкуватися з дітьми). На наш погляд, виокремлення цих якостей в окремий структурний елемент не виправдане, оскільки останні належать до мотиваційного компонента готовності. Далі автор структурує готовність на такі елементи: емоційно-вольовий (організованість у роботі, вміння керувати, самостійність тощо); психофізичний (психічна врівноваженість, упевненість у собі); оцінювальний (самооцінка власних дій і вчинків).

Під час аналізу даних компонентів готовності привертає до себе увагу те, що ознаки, якими автор визначає емоційно-вольовий, психофізичний та оцінювальний, на наш погляд, є сутністю одного й того самого компонента емоційно-вольового. М. Смульсон розглядає два компоненти: мотиваційний і розумовий. Важко зрозуміти, до якого з них автор відносить професійні знання, уміння та навички [7].

Мотиваційна готовність являє собою необхідну передумову формування мотивів поведінки та діяльності особистості, що структурується на практичний, гностичний (когнітивний) та афективний компоненти. Автор тут дотримується трикомпонентної структури, виокремленої американськими вченими: афективний або емоційний, когнітивний (інтелектуальний) і конативний (поведінковий).

Л. Кадченко [4], досліджуючи готовність студентів педвузу до професійної діяльності, структурує готовність так само, як Л. Кондрашова і Г. Штельмах.

У І. Беха компонентами моральної готовності виступають моральні якості особистості: потреба в праці, дисциплінованість, відповідальність за доручену справу тощо [1].

Показниками готовності до педагогічних видів діяльності автори виокремлюють: ставлення до професії вчителя, відповідність особистісної поведінки нормам моралі, наявність організаторських здібностей. На нашу думку, ці показники не характеризують готовність до праці вчителя в усій її цілісності та віддиференційованості від інших явищ.

Умови, за яких дослідники формують готовність у сфері педагогіки, такі:

– врахування мотиваційно-потребісної сфери;

– взаємодія процесів виховання і стимулювання;

– ідейно-виховна робота;

– оптимальний варіант змісту навчання студентів;

– професійно-орієнтований характер процесу навчання;

– відповідність змісту навчання особистісним інтересам студентів;

– реалізація міжпредметних зв'язків;

– стимулювання потреб студентів у самостійній роботі та розширенні кругозору;

– індивідуалізація та диференціація навчання: з урахуванням нерівномірності професійного становлення майбутніх учителів;

– використання методу моделювання професійних ситуацій, що стимулюють інтелектуальну активність студентів тощо.

Для успішного формування готовності майбутніх учителів до інноваційної педагогічної діяльності можна використовувати різні методи [8]:

Проєктна діяльність: Участь у проєктах дає змогу студентам застосовувати теоретичні знання на практиці, розвивати навички командної роботи та креативного мислення. Моделювання педагогічної діяльності: Створення ситуацій, наближених до реальних умов роботи вчителя, допомагає студентам розвивати професійні компетенції та впевненість у своїх силах [2].

Курси підвищення кваліфікації: Регулярне навчання та участь у семінарах з нових методів і технологій навчання сприяють підтримці актуальності знань і вмінь. Педагогічний колектив відіграє важливу роль у формуванні готовності майбутніх учителів до інноваційної діяльності. Наставництво, підтримка та обмін досвідом між викладачами сприяють створенню атмосфери, що сприяє інноваціям. Важливо, щоб досвідчені педагоги ділилися своїми знаннями та практиками з молодими фахівцями. Впровадження інноваційних підходів в освіт-ній процес може бути проілюстровано прикладами успішних практик. Наприклад, використання технологій змішаного навчання, проєктного навчання або гейміфікації дає змогу зробити процес навчання більш інтерактивним і захопливим для учнів [3].

Незважаючи на важливість інноваційної діяльності, існують певні проблеми та перешкоди, які можуть ускладнити її реалізацію. До них належать:

Опір змінам: Деякі педагоги можуть бути не готові приймати нові підходи та технології.

Нестача ресурсів: Обмежені фінансові та матеріальні ресурси можуть стати серйозною перешкодою для впровадження інновацій.

Відсутність підтримки з боку адміністрації: Без підтримки керівництва освітнього закладу складно реалізувати інноваційні проєкти.

Висновки та перспективи подальших розвідок напряму. Формування готовності до інноваційної педагогічної діяльності майбутніх учителів початкових класів є актуальною темою для подальших досліджень. Необхідно вивчити вплив різних чинників на готовність до інновацій, а також розробити нові методи та підходи, що сприятимуть успішній підготовці педагогів.

Не заперечуючи важливості та значущості виокремлених умов, шляхів і засобів у формуванні готовності в царині педагогіки, слід звернути увагу на те, що вони не виходять за рамки загальновизнаних і практично реалізованих засобів удосконалення професійно-педагогічної підготовки вчителя. більше, умови, які характеризуються як основні у формуванні готовності, наведені в настільки узагальнених формулюваннях, що не розкривають конкретного і специфічного змісту цього процесу і рівною мірою можуть бути віднесені до умов, засобів формування різних професійно-значущих якостей особистості вчителя. Наприклад: ідейно-виховна робота, стимулювання потреб студентів до самостійної роботи; розширення кругозору, реалізація міжпредметних зв'язків.

Наведений аналіз дає підставу стверджувати, що в педагогіці та психології дотепер іще не склався єдиний, загальновизнаний підхід до оцінки готовності як деякого психолого-педагогічного явища. Поряд із тим, що наголошується важливість останнього у зв'язку з ефективністю діяльності, проблематичним залишається питання про те, за яких об'єктивних і суб'єктивних педагогічних умов, чинників можливе його формування та розвиток. Не з'ясована роль впливу єдності довузівської та вузівської підготовки на формування готовності, тобто як у процесі оволодіння психолого-педагогічними знаннями, вміннями та навичками в предметно-практичній діяльності, а також розвитком професійно-значущих якостей особистості, динаміка профорієнтації переходить у динаміку професійного самовизначення та формування готовності вчителя до діяльності. Цими моментами і визначається подальша логіка нашої роботи.

Необхідно зазначити, що під час дослідження нашої проблеми ми виходили з того, що сенс готовності полягає у всебічній підготовленості людини до досконалої діяльності.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Бех І. Д. Виховання особистості: у 2 -х кн. Київ : Либідь, 2008. Кн. 1.: Особистісно орієнтований підхід: теоретико-технологічні засади. 278 с.

2. Гончарук О. В. Формування інноваційної компетентності майбутнього вчителя нової української школи. 2023. URI: http://enpuir.npu.edu.ua/handle/123456789/42499

3. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології: навчальний посібник. К.: Академвидав, 2004. 352 с.

4. Кадченко Л. П. Формування готовності студентів педвузу до професійної діяльності засобами іноземної мови: дис. … канд. пед. наук. Харків, 1992. 173 с.

5. Кондрашова Л. В. Морально-психологічна готовність студента до вчительської діяльності. Київ : Вища школа, 1987. С. 40.

6. Костюк Г. С. Роль професійного самовизначення у формуванні особистості. Питання професійної орієнтації учнів. Київ : Рад. школа, 1969. С. 3–14.

7. Смульсон М. Л. Психологія розвитку інтелекту: монографія/ К.: Нора-Друк, 2003. 298 с.

8. Собченко Т. М. Підготовка майбутніх педагогів до інноваційної професійної діяльності. *Збірник наукових праць «Педагогіка та психологія»*. Харків, 2020. Вип. 63. С. 159–167.

REFERENCES

1. Bekh, I. D. (2008). Vyhovannja osobystosti: U 2 kn. Kn. 1: Osobystisnoorijentovnyj pidhid: teoretyko-tehnologichni zasady [Education of personality in 2 books. Book 1 Personality-oriented approach: theoretical and technological principles]. Kyiv: Lybid` [in Ukrainian]

2. Honcharuk, O. V. (2023). Formuvannya innovatsiynoyi kompetentnosti maybutn′oho vchytelya novoyi ukrayins′koyi shkoly [Formation of innovative competence of the future teacher of the new Ukrainian school]. URI:

http://enpuir.npu.edu.ua/handle/123456789/42499 [in Ukrainian]

3. Dychkivska, I. M. (2004). Innovatsiini pedahohichni tekhnolohii [Innovative pedagogical technologies]: navchalnyi posibnyk. K.: Akademvydav. 352 s. [in Ukrainian]

4. Kadchenko, L. P. (1992). Formyrovanye hotovnosty studentov pedvuza k professyonalnoi deiatelnosty sredstvamy ynostrannoho yazыka : Dyss. … kand. ped. nauk / L. P. Kadchenko. Kharkov. 173 s. [in Ukrainian]

5. Kondrashova, L. V. (1987). Moral'no-psykholohichna hotovnist' studenta do vchytel's'koyi diyal'nosti [Moral and psychological readiness of student for teaching activities]. Kyiv. Vyshcha shkola. S. 40. [in Ukrainian]

6. Kostiuk, H.S. (1969). Rol profesiinoho samovyznachennia u formuvanni osobystosti [The role of professional self-determination in the formation of personality]. Pytannia profesiinoi oriientatsii uchniv – Questions of professional orientation of students. Kyiv. P. 3–14. [in English]

7. Smul'son, M.L. Psyhologija rozvytku intelektu: monografija / Smul'son M.L. K.: Nora-Druk. 2003. 298 s. [in English]

8. Sobchenko, T. M. (2020). Pidhotovka maybutnikh pedahohiv do innovatsiynoyi profesiynoyi diyal′nosti [Preparation of future teachers for innovative professional activity]. Zbirnyk naukovykh prats′ «Pedahohika ta psykholohiya». Kharkiv. Vyp. 63. S. 159–167. [in Ukrainian]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ЦУКАНОВА Наталія – кандидат педагогічних наук, доцент, старший викладач кафедри дошкільної та початкової освіти Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: професійна підготовка майбутнього вчителя початкової школи до інноваційної педагогічної діяльності.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

TSUKANOVA Nataliia – Candidate of Pedagogical Sciences (Ph. D.), Associate Professor, Senior Lecturer of the Department of Pre-school and Primary school education of Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University.

Scientific interests: professional training of the future primary school teachers to innovative pedagogical activity.

Стаття надійшла до редакції 08.05.2025 р.
Стаття прийнята до друку 20.05.2025 р.

УДК: 378:37.011.3-051:78:[792.73:784]-043.83(045)
DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-244-249

ЧЖАН Фан –
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня
вищої освіти (аспірант)
Державного закладу «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
ORCID: https://orcid.org/0009-0002-3234-3238
e-mail: nickfed149@gmail.com

ФОРМУВАННЯ ВОКАЛЬНО-ЕСТРАДНОЇ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ

У представленої статті обґрунтовано важливість модернізації системи мистецько-педагогічної освіти, а саме – покращення фахової підготовки майбутніх викладачів музичного мистецтва, зокрема до формуванні вокально-естрадної культури особистості в умовах інформаційного суспільства.

Зауважено, що в сучасному соціокультурному просторі, завдяки вільному доступу до інтернету та соціальних мереж, будь-яка людина отримала змогу знайомитися з музикою різноманітних жанрів і стилів. Проте цей музичний контент не завжди відповідає загальноприйнятим стандартам якості та високого смаку. Науковці зазначають, що в наш час, у різних країнах, зокрема у КНР та Україні, спостерігається масове захоплення людьми, особливо молоддю, низькопробною, комерційно орієнтованою музичною продукцією. Це посилюється нестачею у більшості викладачів музичного мистецтва усіх рівнів ефективних засобів протидії цьому явищу. Як наслідок, упродовж останніх років суттєво знизився загальний рівень естетичної культури громадян, їх критичного мислення, що негативно впливає на розвиток музичної культури суспільства.

У межах дослідження проведено аналіз наукових джерел, присвячених розгляду окресленої проблематики. Проаналізовано зміст основних термінів дослідження – «музична культура» та «вокально-естрадна культура». Виокремлено складові музичної культури, а також сутність та елементи вокально-естрадної культури. Наголошено, що у сучасних соціокультурних умовах вокально-естрадної культура стала невід'ємною складовою не лише особистого розвитку людини, а й життя суспільства у цілому.

Аргументовано вибір саме вокально-естрадної музики з-поміж широкого спектру існуючих музичних жанрів та стилів. Зауважено, що кращі зразки цієї музики є надбанням світової культури та національних культур, зокрема КНР й України. Вони поєднують вагомий культурно-виховний потенціал, доцільний для формування вокально-естрадної культури, як складової музичної культури.

У статті також порушені питання модернізації системи мистецько-педагогічної освіти, а саме, якісної підготовки майбутніх викладачів до формування вокально-естрадної культури особистості з урахуванням викликів і потреб інформаційного суспільства.

Представлено висновки здійсненого дослідження, окреслені перспективи подальших наукових розвідок означеної тематики, надані рекомендації для відповідних факультетів та кафедр, що мають забезпечити достатню фахову підготовленість майбутніх викладачів музичного мистецтва.

Ключові слова: *вокально-естрадна культура, музична культура, музичне мистецтво, мистецько-педагогічна освіта, інформаційне суспільство, особистість, майбутні викладачі.*